

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **FORTUNA sázková kancelář a.s.,** se sídlem Vodičkova 30, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010, č. j. 1766/10-1400-606115, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 8. 2010, č. j. 31 Af 65/2010 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 31. 8. 2010, č. j. 31 Af 65/2010 - 41, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 5. 3. 2010, č. j. 1766/10-1400-606115. Uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích (dále jen „finanční úřad“) ze dne 24. 8. 2009, č. j. 165072/09/248940601227, kterým byla žalobkyni podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o

loteriích“), uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Finanční úřad dospěl k závěru, který v odvolacím řízení potvrdil i stěžovatel, že žalobkyně jednala v rozporu s herním plánem a potažmo i se zákonem o loteriích, když sázku na „nejvyšší průměrnou rychlost“ jednotlivých hráčů vyhodnotila s kurzem 1,00, tedy jako zmatečnou. Finanční úřad dospěl k závěru, že uvedená sázka není zmatečná a jedná se o sázku na průměrnou rychlost jednotlivých hráčů, kterou bylo možno vyhodnotit.

Krajský soud zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, jelikož pokuta byla uložena až po uplynutí jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty stanovené v § 48 odst. 4 zákona o loteriích, pro jejíž počátek je rozhodný den, kdy se orgán oprávněný k uložení pokuty o porušení povinnosti dozvěděl. Krajský soud dospěl k závěru, že se finanční úřad, jako orgán oprávněný k uložení pokuty, dozvěděl o porušení povinnosti ze strany žalobkyně nejpozději k datu 22. 8. 2008, kdy byla ukončena u žalobkyně kontrola ve smyslu ust. § 15 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. Předmětem zmíněné kontroly bylo mj. provozování kurzových sázek, dodržování rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 20. 11. 1998, č. j. 601/75764/1998, doplněného rozhodnutím Ministerstva financí ze dne 7. 10. 1999, č. j. 601/76067/1999, dodržování herního plánu a návštěvního řádu schváleného Ministerstvem financí. Krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl, že jako podklad pro zprávu, jež ukončila kontrolu, sloužily též dva záznamy o podání vysvětlení, a to záznam ze dne 20. 8. 2008 sepsaný s Ing. J. D. a ze dne 22. 8. 2008 sepsaný s pracovnicí žalobkyně. Tyto záznamy obsahovaly dle krajského soudu veškeré údaje potřebné k tomu, aby si finanční úřad mohl učinit dostatečný obraz o tom, zda došlo ze strany žalobkyně k porušení povinnosti. Krajský soud dále uvedl, že jeho právní posouzení koresponduje s právním názorem Vrchního soudu v Praze vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne 24. 2. 1998, č. j. 7 A 167/94 - 34, dle něhož dozvědět se o porušení povinnosti neznamená, že již v daném okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo. Postačí pouze, že došlo ke vzniku důvodného podezření, že se tak stalo, přičemž prokázání, že k porušení povinnosti došlo, je pak předmětem dalšího šetření a řízení. Krajský soud tak uzavřel, že pokuta v daném případě měla být uložena nejpozději do 22. 8. 2009, k čemuž ovšem nedošlo, když rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích bylo vydáno až 24. 8. 2009.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítal, že dne 18. 8. 2008 obdržel stížnost na chování žalobkyně. K prošetření této stížnosti zahájil u žalobkyně kontrolu, která byla ukončena dne 22. 8. 2008. Ze zprávy o kontrole nevyplynula žádná pochybení žalobkyně, ale protože kontrolnímu orgánu nebyly v rámci kontroly poskytnuty všechny potřebné informace, aby mohl posoudit, zda žalobkyně porušila své povinnosti, byla žalobkyně vyzvána k poskytnutí součinnosti a předložení potřebných listin, které byly poskytnuty dne 9. 9. 2008. Ani z těchto předložených listin nebylo dle stěžovatele možné učinit relevantní závěr, zda žalobkyně porušila své povinnosti, proto finanční úřad předvolal žalobkyni k podání vysvětlení dne 15. 1. 2009. Dle stěžovatele až na

základě tohoto vysvětlení v kontextu předložených důkazů bylo možno dospět k závěru, že v daném případě byly zjištěny okolnosti svědčící o porušení povinnosti žalobkyně. Stěžovatel namítl, že krajský soud k těmto skutečnostem nepřihlédl a neučinil k nim žádné vyjádření. Podání stížnosti na chování žalobkyně není důvodem pro uložení pokuty a není ani rozhodné pro počátek běhu prekluzivní lhůty dle § 48 odst. 4 zákona o loteriích. Tento okamžik nemusí být dle stěžovatele totožný s okamžikem zahájení správního řízení či ukončení státní kontroly, jak dovodil krajský soud. Stěžovatel dále nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že záznamy o vysvětleních podaných dne 20. 8. 2008 a 22. 8. 2008 tvořily podklad pro zprávu o kontrole, jelikož podání vysvětlení a zpráva o kontrole jsou dva různé na sobě nezávislé instituty.

Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil se závěrem krajského soudu, že finanční úřad se nejpozději dne 22. 8. 2008 dozvěděl o porušení povinnosti ze strany žalobkyně, které vedlo k vydání rozhodnutí o udělení pokuty. Krajský soud zcela správně vyšel z konstantní správní judikatury, z níž plyne, že dozvědět se o porušení povinnosti „*neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti nesporně došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Průkaz porušení povinnosti a kdo je za ně odpovědný je předmětem řízení. Proto zahájení řízení musí předcházet určitá skutečnost, z níž důvodnost podezření plyne. Den, kdy je tato skutečnost správnímu orgánu oznámena nebo zjištěna při plnění jeho pracovních úkolů nebo v souvislosti s nimi jeho pracovníky, je den, kdy se správní orgán o porušení povinnosti dozvěděl, tj. seznal, že došlo k jednání, jež zákon při splnění dalších podmínek definuje jako správní delikt. Jde o vědomost o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní i jejich předběžné právní posouzení. Zákon nepředpokládá, že by muselo jít o informaci zvlášť kvalifikovanou nebo přicházející z určitého zdroje, musí však mít nezbytnou míru věrohodnosti a určitosti, aby na druhé straně nedošlo k zahájení řízení naprosto nedůvodného.*" (citováno z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, všechna uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná

z www.nssoud.cz, či nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09).

Nejvyšší správní soud ze spisu konstatuje, že dne 22. 8. 2008 měl finanční úřad k dispozici protokol ze dne 22. 8. 2008, č. j. 80321/248940/1227, se zprávou o kontrole, obsahující zjištění, že sázky na „nejvyšší průměrnou rychlost" hráče byly vyhodnoceny kurzem 1,00. Z vysvětlení Ing. J. D. ze dne 20. 8. 2008 vyplývá, že při podávání sázenek se dotyčný ptal na význam obratu „nejvyšší průměrná rychlost" hráče a ze strany pracovnice žalobkyně, která se informovala na centrále žalobkyně, mu bylo sděleno, že jde o průměrnou rychlost hráče v zápase. Ze záznamu o vysvětlení ze dne 20. 8. 2008 dále plyne, že Ing. D. finančnímu úřadu předložil potvrzení podepsané výše uvedenou pracovnicí žalobkyně, kde stvrzuje, že šlo o průměrnou rychlost hráče v zápase, uvedenou v km/h. Z vysvětlení pracovnice žalobkyně ze dne 22. 8. 2008 vyplývá, že s potvrzením pro Ing. D. souhlasila, a proto jej také podepsala, nicméně ve své ústní výpovědi se vždy přidržela tvrzení, že Ing. D. sdělila, že sázka zní na „nejvyšší průměrnou rychlost". Nejvyšší správní soud tedy v souladu s krajským soudem uzavírá, že nejpozději dne 22. 8. 2008 disponoval finanční úřad takovými zjištěními, která zakládají důvodné podezření, že k porušení povinnosti, za něž je možno uložit pokutu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, ze strany žalobkyně došlo. Toto důvodné podezření nemohou zvrátit ani dílčí nesrovnalosti ve výše uvedených vysvětleních, s nimiž se lze dozajista vypořádat v řízení před správním orgánem. Stěžovatel sice namítá, že dne 22. 8. 2008 nebyly finančnímu úřadu poskytnuty všechny podklady, a ten si tak nebyl s to učinit úsudek o oprávněnosti stížnosti a potažmo o porušení povinnosti ze strany žalobkyně, takto rigidní požadavky na počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty ovšem zákon ve světle citované judikatury neklade. Počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty dle § 48 odst. 4 zákona o loteriích je spjat s důvodným podezřením, které bylo možno na základě výše uvedených skutečností pojmout, nikoli s jistotou, že k porušení zákona došlo. V právě posuzované věci byl meritem posuzování finančního úřadu i stěžovatele výklad obratu „nejvyšší průměrná rychlost" z hlediska, zda je sázka stavící na tomto slovním obratu zmatečná, nebo ji lze vyhodnotit, v čemž mělo spočívat porušení povinnosti žalobkyně. Pro důvodné podezření, zda žalobkyně v tomto směru porušila povinnosti, se proto jeví jako dostatečné informace, které měl finanční úřad ke dni 22. 8. 2008 k dispozici, protože z nich lze usuzovat na vyhodnocení sázky jako zmatečné, a to s ohledem na nepřesné označení předmětu sázky týkající se „nejvyšší průměrné rychlosti" jednotlivých hráčů. Ostatně i na základě přípisu finančního úřadu ze dne 26. 8. 2006, č. j. 172282/08/248940/1227, adresovaného stěžovateli, vycházejícího z informací získaných do 22. 8. 2008, lze soudit, že finanční úřad měl podezření, že ze strany žalobkyně mohlo dojít k porušení povinností, když uvedl: „*dle doposud získaných informací se domníváme, že by se mohlo ze strany společnosti FORTUNA a.s. jednat o porušení podmínek stanovených MF ČR v Herním plánu č. j. 901/103185/2006 ze dne 11. 5. 2007, kdy došlo ze strany obsluhy pobočky k dvojímu ověření platnosti nabídky sázkových příležitostí na sázku ‚nejvyšší průměrná rychlost hráče' v ústředí*

společnosti FORTUNA a.s. ještě před přijetím sázkových příležitostí a k následnému vyhodnocení přijatých sázkových příležitostí společností FORTUNA a.s. s kurzem 1,00, jako zmatečnou událost. Společnost FORTUNA a.s. si mohla být vědoma svých důsledků vyplývajících z vypsání a následného přijetí sázkových příležitostí na sázku ‚nejvyšší průměrná rychlost hráče', zvláště, když došlo k dvojímu ověření platnosti nabídky ze strany obsluhy pobočky. Tento závěr však budeme moci stanovit až po obdržení oficiálních podkladů ze strany společnosti FORTUNA a.s..."

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou stěžovatele, že v rozsudku krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti, že od 22. 8. 2008 nebyl až do 15. 1. 2009 k dispozici dostatek podkladů pro jednoznačný úsudek, zda došlo k porušení povinnosti žalobkyně. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud náležitě vyložil, že z informací finančnímu úřadu dostupných nejpozději dne 22. 8. 2008 bylo možno pojmout důvodné podezření, že žalobkyně porušila povinnost, za což lze udělit pokutu dle zákona o loteriích. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu se tak zcela logicky zabývá hodnocením informací dostupných do 22. 8. 2008 a nevyslovuje se k podkladům získaným později, které byly pro hodnocení krajského soudu nepodstatné. Vzhledem k tomu, že k hodnocení podkladů získaných po 22. 8. 2008 se nevztahovala žádná žalobní námitka, neshledává Nejvyšší správní soud v postupu krajského soudu žádné pochybení. Nedůvodné jsou i námitky stěžovatele, že den doručení stížnosti, tj. 18. 8. 2008, nelze považovat za den rozhodný pro počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty v dané věci, protože krajský soud k takto formulovanému závěru nedospěl, nelze proto úspěšně napadat hodnocení krajského soudu v podobě, ve které nebylo ani formulováno. Ze stejného důvodu ponechává Nejvyšší správní soud bez hodnocení námitky, že pokud by správní orgán zahajoval správní řízení, v němž lze uložit pokutu, pouze na základě nekvalifikovaných domněnek či neověřených předpokladů, dopouštěl by se tím svévole a diskriminace vůči účastníkům těchto správních řízení. Krajský soud ve svém rozhodnutí nijak nehodnotil, kdy bylo třeba řízení zahájit, nýbrž hodnotil, kdy nastal rozhodný okamžik pro počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty dle § 48 odst. 4 zákona o loteriích. Námitky týkající se zahájení řízení jsou proto pro věc nepodstatné, jelikož otázka zahájení řízení je pro počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty v dané věci nerozhodná, protože ust. § 48 odst. 4 zákona o loteriích se zahájením řízení žádné následky nespojuje. Jediný odkaz na zahájení řízení v rozsudku krajského soudu se týká konstatování, že v době zahájení řízení dne 6. 3. 2009 prekluzivní lhůta, v níž bylo možno pokutu uložit, již běžela, nelze ovšem soudit, že by se uvedená stěžovatelova námitka mohla týkat této části rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele, že záznamy o vysvětleních podaných dne 20. 8. 2008 Ing. D. a 22. 8. 2008 zaměstnankyní žalobkyně tvořily podklad pro zprávu o kontrole, uvádí, že jde o skutečnost, která je pro zhodnocení správnosti rozhodnutí krajského soudu nerozhodná. Podstatou sporu v daném případě nebylo hodnocení, z jakých podkladů vycházela zpráva o kontrole, nýbrž

hodnocení, zda byla pokuta uložena v prekluzivní lhůtě k tomu určené. Pro závěry krajského soudu bylo podstatné zjištění, že ke dni 22. 8. 2008 disponoval finanční úřad informacemi z uvedených vysvětlení, případně i z provedené kontroly, což jsou v daném případě skutečnosti rozhodné pro počátek běhu prekluzivní lhůty dle § 48 odst. 4 zákona o loteriích. Nejvyšší správní soud se proto k této námitce nebude dále vyjadřovat, protože i v případě, že by se ukázala oprávněnou (tedy, že uvedená vyjádření nebyla podkladem pro zprávu o kontrole), není schopna jakkoli ovlivnit posouzení správnosti a zákonnosti rozhodnutí krajského soudu.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že finanční úřad až na základě vysvětlení ze dne 15. 1. 2009 disponoval potřebnými zjištěními k tomu, aby mohl v kontextu předložených důkazů dospět k závěru, že v daném případě byly zjištěny okolnosti svědčící o porušení povinnosti žalobkyně, z konstantní správní judikatury plyne, že je-li pro uložení pokuty stanovena jednoroční prekluzivní lhůta, musí v ní být pokuta uložena pravomocně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č. j. 4 As 57/2005 - 64, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94). Pravomocné uložení pokuty v dané věci bylo vázáno na právní moc rozhodnutí stěžovatele, k čemuž došlo dne 5. 3. 2010, proto ani tvrzení stěžovatelky, že pro počátek běhu jednoroční prekluzivní lhůty je rozhodný den 15. 1. 2009, nemůže vést k závěru, že pokuta byla pravomocně uložena v rámci jednoroční lhůty, jakkoli zdejší soud dospěl k výše vyloženému závěru, že pro počátek běhu prekluzivní lhůty je rozhodné datum 22. 8. 2008.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, rozhodl proto dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. tak, že se kasační stížnost zamítá.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů mu proto nenáleží, a žalobkyni žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu